Батьки були не схильні до обструкцій.
Робили, аж ввіходили у раж.
А їм якісь інструктори з інструкцій
Читали інструктивний інструктаж
На всі інтеліґентненькі легеньки,
З лобів затерпло витирали піт:
"Коханенькі! Любенькі-дорогенькі!
Терпіли ж вже. Ще трохи потерпіть!
Брак помазків і кремі до гоління
Хай вас не зачіпає за живе.
Не ви – то хоч наступне покоління
В майбутньому напевно заживе!.."

І батько шкріб неголену щетину,
Міркуючи, що, певно, так і є,
І наставляв-накручував дитину,
Що вже ж вона й за нього пожиє.

Не раз вже й ми сміялися на кутні,
І жухла, й знову сходила трава.
А все не починається майбутнє.
А все той час теперішній трива.

Щось десь не вийшло – ніде правди діт.
Хтось винен. (Ну звичайно – не народ!)
Зате уже напевно наші діти
Майбутнього ухоплять повен рот.
Нам офіційно ще не обіцяли,
Але місцями ширяться чутки.

Бо навіть пелюшок не обісцяли
Ті, нами не зачаті діточки…

1992 р.